

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Ι. ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΣ - ΒΟΥΛΕΥΤΗΣ Ν. ΑΧΑΙΑΣ

ΑΘΗΝΑ 09/01/17

ΑΝΑΦΟΡΑ

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΥΠΟΥΡΓΟ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΥΠΟΥΡΓΟ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ, ΔΙΑΦΑΝΕΙΑΣ ΚΑΙ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΥΠΟΥΡΓΟ ΨΗΦΙΑΚΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ, ΤΗΛΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΩΝ ΚΑΙ ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

**Θέμα: «Εκφράζονται απορίες για την συμπεριφορά κυβερνητικών στελεχών
απέναντι σ' ένα ιστορικό συγκρότημα του τύπου»**

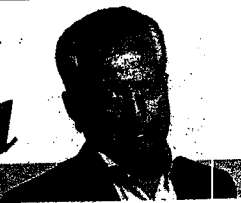
Παρακαλούμε για την επαλήθευση ή τη διάψευσή σας και τον σχετικό σχολιασμό σας επί της πληροφορίας, περί του εν θέματι αναφερομένου. Το προηγούμενο αίτημα έθεσε ενώπιόν μας η κα Παπαράπτη Θέκλα (ΑΔΤ 119958, δ/νση Πατησίων 314, ΤΚ.11141, τηλ.6906594462 ζητώντας να της μεταφέρουμε την σχετική αρμόδια τοποθέτηση της πολιτικής ηγεσίας, αφού έλαβε σχετική πληροφόρηση από το επισυναπτόμενα δημοσιεύματα των εφημερίδων «ΤΑ ΝΕΑ», της 22/12/2016 και το «ΤΟ ΒΗΜΑ», της 25/12/16

Ο αναφέρων βουλευτής

Νίκος Ι. Νικολόπουλος

Πρόεδρος του Χριστιανοδημοκρατικού Κόμματος Ελλάδος

ΑΓΚ

Χειροκρότημα

«ΚΙ ΕΙΜΑΣΤΕ ΑΚΟΜΑ ΣΩΤΗΡΟΙ
στη σκηνή σαν ροκ συγκρότημα
κι αν μας αντέξει το σκοινί
θα φανεί στο χειροκρότημα».

Βασανίστηκε πολύ για το πώς να ξεκινήσω σήμερα - η οργή, ο θυμός, η αγανάκτηση, η θλίψη, η απογοήτευση, η πίκρα, στάθηκαν απέναντί και το καθένα από αυτά και όλα μαζί για ώρα με «πετροβιλούσαν». Κατέληξα σε αυτό τον στίχο της Λίνας Νικολακοπούλου, από το τραγούδι «Το χειροκρότημα» που έγραψε με τη Δήμητρα Γαλάνη, για λόγους που δεν χρειάζονται να εξηγήσω. Τα λέει όλα αυτό το τετράστιχο.

Θέλω μόνο να πω ότι όλοι «είστε» που με κάθε τρόπο (μηνύματα, mails, τηλεφωνήματα, γράμματα κ.λπ.), εκφράσατε τη θλίψη σας γιατί έπαιτα αιόκριβώς 94 χρόνια αυτή η εφημερίδα ανέστειλε, έστω και προσωρινά για δύο ημέρες την έκδοσή της, να είστε βέβαιοι ότι δεν θα τους κάνουμε τη χάρη! Όλα όσα σχεδίασα, μεδόδευσαν και εκτέλεσαν για να πάψει να υπάρχει αυτή η μοναδική, δημοκρατική φωνή, θα πέσουν στο κενό. Με πύτατο!

Οχι, δεν θα το βάλλουμε κάτω. Και, ναι, ως το ξέρουν, είμαστε πολλοί, είμαστε αποφασισμένοι και είμαστε πιο δυνατοί. Γιατί έχουμε εσάς όλους δίπλα μας. Σε έναν αγώνα που το διακύβευμά του ξεπερνάει την έκδοση μιας εφημερίδας. Είναι αγώνας για την ελευθερία του Τύπου και για τη δημοκρατία...

Θλίψη

ΦΥΣΙΚΑ, ΤΙΠΟΤΕ δεν θα κι ταφέρνημα αν δεν είχαμε στο πλευρό μας τον πρόεδρο Τσπρα, ο οποίος σε μια αποστολή του λόγου του προχθές το βράδυ στο Ηράκλειο βρήκε τρόπο να στριμώξει, ανάμεσα σε όλα εκείνα τα υπέροχα που έλεγε, και με τα οποία μάγεψε όπως πάντα άλλωστε το ακροατήριό του, τα συμπεράσματά του προς εμάς τους εργαζομένους στον ΔΟΛ κι τις οικογένειές μας.

Εμένα, όχι να το περιαιολογίσω, αλλά μίλησε μέσα στην καρδιά μου αυτή η ανιφορά. Και κόντεψα να δακρύσω, διακρίνοντας αυτό το μικρό κόμμαισμα στη φωνή του προέδρου - προφανώς από τη συγκίνηση που τα έλεγε όλα αυτά, διότι μας σκεφτόταν ο άνθρωπος.

Είμαι σε θέση να γνωρίζω, δε, ότι κάτι (πολλές) τοκουδιές που «έριξε» στην Κρήτη, πριν από την ομιλία, ήταν ακριβώς «για να πάνε τα φαρίματα» άνω - τόσο πολύ είχε επηρεαστεί που δεν βγήκαν «ΤΑ ΝΕΑ» χθες και προχθές. Αφού, σου λέει, ζήτησε για τον ίδιο λόγο ο ένα πρόχειρο πάρτι που είχαν στήσει οι συνεργάτες του ο το Μαξίμου, να αναβληθεί. Φυσικά απορριπτόμενη διαρρήδην τις κακές τις γλώσσες, που ήθελαν την αναβολή να οφείλεται στην απάτησή του να είναι και αυτός παρών!

Χολή

ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ ΠΑΝΤΩΣ τους συνεργάτες του προέδρου ότι στις 13 Ιανουαρίου, με την καινούργιο χρόνο δηλαδή, θα έχουν νέα μας πάλι - ως τότε «σαν να μην πέρασε μια μέρα». Κατά συνέπεια «ας ιρατισθούν οι χοροί - είμαστε, δεν είμαστε, τίποτε δεν είμαστε» που λέει και ο κυρ Νιδνός (Σαββόπουλος), ως κάνουν πέτρα τον καμμό και να μας συγκληρίσουν πολύ που τους χαλάσαμε τις γιορτές - θα ήταν υπέροχο για πολλούς εξ αυτών τα φετινά Χριστούγεννα. Ψυχρήμια συνιστώ και περαστικά εγκαρδίζω εύχρημα.

Ομοίως να ευχαρίστησε σε όλους εκείνους τους συριζαίους που κινδυνεύουν οι άνθρωποι να πνιγούν από τα χολή τους - έκαναν τρελό γλέντι αυτές τις δύο ημέρες στα social media που (επιτέλους) «Κλείνει ο ΔΟΛ».

Συμπληρωματικά ανθρωπάκια, το μόνο που κατάφεραν να μας (απο)δείξουν είναι το πόσο κακό έχει κάνει στην ελληνική κοινωνία ο ΣΥΡΙΖΑ: τη γέμισε χοληρικούς...

Τροχός

ΕΝΝΟΕΙΤΑΙ ΦΥΣΙΚΑ ότι στην ίδια κατηγορία εντάσσεται και ένας αριθμός «συναδέλφων» μου, με τους οποίους βεβαίως δεν πρόκειται να ασχοληθώ. Ειδικά με ορισμένους εξ αυτών που εργάζονται σε προσκεκλιμένα στον ΣΥΡΙΖΑ, και όχι μόνο, μέσα «ενημέρωσης». Τα «ρεπορτάζ» τους για την περίπτωση του Συγκυβερνήτη μόνο με μία παροιμία μπορεί να χαρακτηριστεί. Εκείνη που λέει (μετά συγκληρίσεως κιόλας, διότι δεν το συνιζίζω - δεν μου το επιτρέπει η αγωγή μου, αλλά δεν μπορώ, θα το πω) «θέλει η πορνεία να κριχτεί με η καρδιά δεν την αφήνει»!

Θα συσπάσω μόνο το «κόλπο» παλικάρια μου, μην εκτίθεστε γιατί τροχός είναι αυτός, και γυρίζει. Όπως και ο καιρός...

Απορίες

ΟΜΟΙΩΣ: ΝΟΜΙΖΩ ΟΤΙ είναι μάλλον αφελές να εκτιθενται τόσο αποκλειστικά ορισμένοι γραφειοκράτες έθνη και ζευγών, στην προσπάθειά τους να εμφανιστούν βασιλικότροποι του βασιλείου. Εντάξει το έχουμε καταλάβει ότι η κυβερνήσιση των ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ κάνει ό,τι μπορεί να υλοποιήσει στον Τύπο το βασικό σχέδιο που επιγράφεται «όποιος δεν είναι μαζί μας, είναι εναντίον μας και πρέπει να καταστραφεί», αλλά είναι ανάγκη να εκτιθενται έτσι; Αναφέρομαι ειδικότερα στην περίπτωση ενός κυρίου

στην Εθνική, ο οποίος «μυλοκάρισε» την πληρωμή πάνω από 600 απλήρωτων επί μίνες εργαζομένων ενός 15ημέρου, την περασμένη Παρασκευή. Ο κύριος αυτός, γνωστός στους εντός των τειχών ως άνθρωπος του αντιπροέδρου Δραγασάκη, δημιούργησε πολλά ερωτηματικά με τη στάση του. Αν έπραξε δηλαδή όσα έπραξε οικεία βουλήσει ή αν αυτό που έπραξε (να μυλοκάρει την πληρωμή) θεωρούσε ότι εναρμονιζόταν με τον (προαναφερόμενο) κυβερνητικό σχεδιασμό. Σε κάθε περίπτωση, κανείς δεν μπορεί να περιμένει απαντήσεις από έναν γραφειοκράτη. Απαντήσεις οφείλονται και πρέπει να δοθούν από τους πολιτικούς που σχεδίασαν, έσπασαν και αποπειράθηκαν να υλοποιήσουν το κλείσιμο της ιστορίας του ελληνικού Τύπου...

Χαρά

ΑΙΩΝΗΣ, Ο ΥΠΟΥΡΓΟΣ ΠΑΠΠΑΣ που είναι και επικεφαλής του αρμόδιου υπουργείου ΜΜΕ, και που απέφυγε επιδεικτικά να τοποθετηθεί για τη μαύρη μέρα στον ελληνικό Τύπο, θέλει να δώσει καμιά εξήγηση για όλα όσα συνέβησαν; Δεν βρήκε που δεν βρήκε μια λήξη συμπράξεως για τους εργαζομένους στον ΔΟΛ όσο είχε πέσει «μαύρο» στη Μικαλακοπούλου, δεν το κάνει ούτε τώρα;

Εκτός πια κι αν ως θέση του «μεταφράζεται» το να κάνει προχθές tweet με χοληρική ανάρτηση ενός site από αυτά που τον εκθειάζουν σε πρώτη ευκαιρία (τον γλέφουν δηλαδή, για να λέμε και τα πράγματα με το όνομά τους). Χθες που πληροφορήθηκε προφανώς ότι μάλλον δεν τα κατάφεραν καλά και ερεί βγαίνουμε σήμερα στα περίπτερα, τη διέγραψε την ανάρτησή.

Αλλά μερικοί, όπως εγώ είχαμε προλάβει να τη δούμε και να διαγνώσουμε τη «χαρά» του υπουργού...

Νεύρα

ΠΑΝΤΩΣ ΤΙΣ ΑΛΛΗΘΕΙΕΣ ΠΡΟΒΕΙΞΙΣ της κυβέρνησης αυτές για τον Τύπο τις είδαμε στην Κρήτη όταν ο Πρωθυπουργός, σε έξαλλη κατάσταση, απαίτησε να φύγουν από τη συνάντηση που είχε με τους αγρότες. Τον καταλαβαίνω, τον άνθρωπο. Οι κάμερες και οι δημοσιογράφοι είναι ευπρόσδεκτοι, όταν είναι να αποτυπώσουν κάποια από αυτές τις γλυκανάλατες σκηνές, του είδους «ο Τσίπρας υπηρετεί εγκάρδια συνταξιοδότης στα ΚΑΠΗ», «ο Τσίπρας θέτει χαμογελαστός ανθοδέσμη από κοριτσάκια που φοράει τοπικά ενδυμασία», «ο Τσίπρας χαϊδεύει τρυφερά μικρά παιδάκια», «ο Τσίπρας κάνει δημόσιες σχέσεις» κ.λπ.

Στα σκληρά, εκεί που θα αποτυπωνόταν το ανελέητο κράξιμο των απηυδομένων αγροτών, τι να τις κάνει τις κάμερες και τους δημοσιογράφους; Για να το δουν και υπόλοιποι ανά τη χώρα;

(Πάντως, δεν ήταν εικόνα αυτή, Πρωθυπουργού. Να συγκρατείται τα νεύρα του. Τον καταλαβαίνω σε τι φάση βρίσκεται, βλέπει να πλησιάζει το αναπόφευκτο προφανώς, αλλά ως κοιτάζει να αυτοκυριαρχηθεί. Συμβαίνουν αυτά. Κανείς δεν του υποσχέθηκε ότι θα είναι διά βίου Πρωθυπουργός...)

“

Οχι, δεν θα το βάλλουμε κάτω. Και, ναι, ως το ξέρουν, είμαστε πολλοί, είμαστε αποφασισμένοι και είμαστε πιο δυνατοί. Γιατί έχουμε εσάς όλους δίπλα μας. Σε έναν αγώνα που το διακύβευμά του ξεπερνάει την έκδοση μιας εφημερίδας. Είναι αγώνας για την ελευθερία του Τύπου και για τη δημοκρατία...

Ο διακαής πόθος του ΣΥΡΙΖΑ για έλεγχο της ενημέρωσης

Από την προσπάθεια προσέγγισης και ελέγχου, στις απειλές «εμείς τσαβίζουμε κι εσύ, τι αφορά τα μέσα ενημέρωσης»

ΕΥΡΩΠΑ

Αλ. Τσίπρας, 2016: «Η ΝΔ με τους ιδιοκτήτες των τηλεοπτικών σταθμών επιχειρούν μια απόπειρα μεταμόρφωσης μορφής πρακτικότητας, όχι με όπλα αλλά με την προπαγάνδα, για να ανατρέψουν την εκλεγμένη κυβέρνηση».

Ν. Παπάς: «Η Ελλάδα ληστεύτηκε από τους βαρόνους των ΜΜΕ».

«Στην Ελλάδα έγινε αεροπειρατεία. Πήρανε τον αέρα της χώρας με τρόπο σκοτεινό. Εσπασε το κλαμπ το κλειστό και ορισμένοι σπαρτάρανε».

Π. Σκουρλέτης: «Κάθε πρωί εκτελεστές συμβολαίων κάνουν μια επίθεση που δεν έχει γίνει ποτέ, μια επίθεση διαπλοκής κατά της Δημοκρατίας».

ΠΕΡΙΣΤΑΣΙΑ
ΔΗΜΗΤΡΑ ΚΡΟΥΣΤΑΛΛΗ

Η ιστορία του ΣΥΡΙΖΑ με την ενημέρωση είναι μια εξελισσόμενη απόπειρα ελέγχου του λόγου, βγαλμένη από τις χειρότερες σελίδες της ιστορίας με ένταση το 2012 από τον Αλέξη Τσίπρα και το επιτελείο του όταν στις διπλές εκλογικές αναμετρήσεις ειρήνης της χρονιάς πίστεψαν για πρώτη φορά ότι θα μπορούσαν να εκπαιδευτούν την εξουσία να είναι στο πλευρό τους φιλικά κεντρικά μέσα.

Αρχισαν τότε να πλευρίζουν τα παραδοσιακά μέσα, τα ίδια που αργότερα ενχοηποήσαν ως συστημικά και διπλεκόμενα, και με τον άκοιμο τρόπο που διχειρίζονται όλες τις υποθέσεις τους προσπάθησαν να στήσουν γέφυρες. Ακόμα και αν ορισμένοι από τους υποστηρικτές τους νομιμοποιούν από την ιδέα της ριζικής ανανέωσης του πολιτικού συστήματος πάγωναν όταν το κλείσιμο της συζήτησης μάθαιναν, εν είδει επικρεμμένης απειλής, ότι «εμείς τσαβίζουμε σε ό,τι αφορά τα μέσα ενημέρωσης».

Κυριαρχία και έλεγχος

Αυτή είναι η βαθιά συνείδηση του ΣΥΡΙΖΑ, η πολιτική κυριαρχία μέσω του ελέγχου της ενημέρωσης και της οικονομίας. Εκτός από επιθυμίες και ιδεολογίες δεν υπήρχε κανένας σχεδιασμός, ούτε plan Α ούτε ασφαλώς plan Β. Η οικονομία ερμηνεύθηκε, χωρίς ορατές προσωπικές ανάπτυξεις, αυξανόμενες όμως την εξάρτηση από το κράτος, αλλά στα μέσα ενημέρωσης το παιχνίδι δεν εξελίχθηκε όπως είχαν σχεδιάσει. Η κυβέρνηση πέστη βαριά ήττα στο ζήτημα των τεσσάρων τηλεοπτικών αδειών. Και επειδή η ιστορία κυλάει πιο γρήγορα από ό,τι αντιλαμβάνεται ο παρα-

τηρήτης της, ο Πρωθυπουργός διάσκη να διεκδικήσει τα εσοδήματα για το αδιέξοδο του Δημοσιογραφικού Οργανισμού Λαμπράκη, μιλώντας για επιχερηση-φούσκα, του «δυστυχώς τώρα σκάει» επειδή η κυβέρνηση «αρνήθηκε να τους κάνει τη χάρη και να συνεχίσει να τους χαρίζει δάνεια».

Προσκόλλημένος στο αφήγημα του ιμαρτωλού τριώνου της διαπλοκής - κόμματα, μέσα ενημέρωσης, τράπεζες - δεν χάνει ευκαιρία να μιλήσει απαξιωτικά για τους επισημοποιημένους της ενημέρωσης. «Το νταβτζιλίκι τελειώνει, η εξεταστική επιτροπή έχει γίνει ο τόπος του μαρτυρίου σας», «έρχεται πιο πολύ γιατί αυτοί οι ογκώσιμοι πήραν τη βαλίσσουλα τους και κλείστηκαν για τρία μερόνυχτα μέσα στα καμαρίκια της Γενικής Γραμματείας Ενημέρωσης και δε βγήκε κανείς» δήλωσε από το βήμα της Βουλής. Από το βήμα της ΔΕΘ περιποιήθηκε και τους εργαζόμενους στα ΜΜΕ «δεν είστε οι μόνοι που βρίσκεστε σε δύσκολη θέση», «η αγορά έχει την ιδιότητα να αυτοορθώνεται», ήταν τα μόνα λόγια παρηγορίας που βρήκε να πει.

Σταδιακά έχασε τη μεγαλύτερη εικόνα. Ένα εκδοτικό συγκρότημα σχείον εκατονταετής λειτουργίας, το οποίο άφησε το στήμα του στην ιστορία του τόπου, την πολιτική και την πολιτιστική, τον εκσυγχρονισμό της κοινωνίας, τη σύνδεσή της με το διεθνές γίνεσθαι, με τις νέες τεχνολογίες, δεν είναι φούσκα. «Το βήμα» και «Τα Νέα» μπορεί να έχουν οικονομικά προβλήματα, έχουν όμως και αναγνώστες που όχι μόνο δεν τα εγκατέλειψαν στη δύσκολη στιγμή αλλά κατέκλυσαν τα social media με μηνύματα συμπαράστασης, διανθισμένα με προσωπικές αναμνήσεις. Και ήταν πολύ περισσότερα από

Ο Αλέξης Τσίπρας και πολλά κυβερνητικά στελέχη βιάστηκαν να πανηγυρίσουν για το αδιέξοδο του ΔΟΛ κάνοντας μεταξύ άλλων και επίδειξη μικροψυχίας

τα χαϊρέκακα σχόλια πανηγυρισμού επειδή «έκλεισε ο ΔΟΛ».

Μέσα σε αυτά θάφτηκε το χολερικό σχόλιο του Πάνου Καρμένου που αποχαιρετούσε τον ΔΟΛ: «bye». Το ίδιο συνέβη με το προπαγανδιστικό retweet (το οποίο έσπευσε να οβήσει όταν ανακοινώθηκε ότι κυκλοφορούν ξανά οι δύο εφημερίδες του ομίλου) του Νίκου Παπά, που αναπαρήγαγε τη βασική γραμμή άγνης της κυβέρνησης ότι η ευθύνη για όσα συμβαίνουν στον ΔΟΛ βαρύνει αποκλειστικά την ιδιοκτησία του.

Μύθοι και ψέματα

Οι συνέπειες της κατάρρευσης του ΔΟΛ όμως είναι ορατές κατ' αρχήν μέσα στον ίδιο τον ΣΥΡΙΖΑ. Από τη μία ο Νίκος Παπάς εξακολουθεί άσκηνα και καθημερινά την προσπάθεια χει-

ραγώνησης των μέσων ενημέρωσης, αυτή τη φορά πείνοντας τις διοικήσεις των τραπεζών να δείχνουν μηδενική ανοχή στις εκδοτικές και τηλεοπτικές επιχειρήσεις, να μη διευκολύνουν ούτε τη μισθοδοσία των εργαζομένων. Επιπλέον άφησε ανοιχτό το ενδεχόμενο να συσταθεί Προανακριτική Επιτροπή για τα δάνεια των ΜΜΕ, συναρτώντας τη μυθολογία των θαλασσοδανείων παρά την κατάθεση στοιχείων από τον Γιάννη Στουρνάρα στην Εξεταστική Επιτροπή που δείχνουν ότι τα συνολικά δάνεια των ΜΜΕ είναι 1,3 δισ. ευρώ και μόνο το 25% από αυτά, δηλαδή 317 εκατ. ευρώ, κάτω από τον μέσο όρο των «κόκκινων» δανείων, βρίσκονται σε καθυστέρηση.

Από την άλλη πλευρά στελέχη του ΣΥΡΙΖΑ, όπως ο Νίκος Βούτσικας και ο Νίκος Φίλης, που αναλαμβάνοντας το βάρος και την παράδοση που κουβαλά η κάθε εφημερίδα, διαχωρίζουν τη θέση τους από τα φαινόμενα τυφλής εκδικητικότητας που εμφανίζονται στον χώρο τους. Το πρωτοσέλιδο της «Αυγής» «Κακά Νέα» επικρίθηκε όσο κανένα άλλο από τον κόσμο που τάχα εκφράζει ο ΣΥΡΙΖΑ.

ΕΚΑΤΟ ΧΡΟΝΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η μακρά σχέση με την Αριστερά και οι μεγάλοι γραφιάδες

ΕΞ' από τις Συρακούσες υπάρχει μια τεχνητή σπηλιά, σε σχήμα αψιδού, με εξαιρετικά ακουστικά, που ονομάζεται «το σπήλι του Διονυσίου». Σύμφωνα με τον μύθο, εκεί φυλάκιζε ο τύραννος των Συρακουσών Διονύσιος Α' τους πολιτικούς του αντιπάλους προκειμένου να ακούει τι του καταμαρτυρούσαν. Οποιοσδήποτε επισκεφθεί τη σπηλιά αυτή γνωρίζει ότι και ο παραπαιστικός ψιθυρικός επιστρέφει ως φωνή δινατή και επιβλητική. Σε ένα τέτοιο επίλοιο φανταζόταν ο Πρωθυπουργός και οι συνεργάτες του ότι θα έρχονταν τα μέσα ενημέρωσης και κυρίως «Το Βήμα», το οποίο κατηγορούν για δε-

ολογικό πόλεμο, και ότι το μόνο που θα ακουγόταν στην κοινωνία θα ήταν ο αντιλαός της δικής τους φωνής.

Υπολόγισαν λάθος. Γιατί χειρίζονται τα ζητήματα με τη λογική της ωμής εξουσίας αποκοιμένα από τον ιστορικό και τον κοινωνικό τους περιγυρο, και η ιστορία του Δημοσιογραφικού Οργανισμού Λαμπράκη με την Αριστερά είναι μακρά, με πολλά σκαμναβελάσματα, αλλά και με αμοιβαίο σεβασμό.

Το «Ελευθερον Βήμα» εκδόθηκε το 1922, με κεφάλαιο τις 5.000 χρυσές λίρες που έστειλε ο Ελευθέριος Βενιζέλος στον Δημήτρη Λαμπράκη μέσω του Πρόδρομου Μποδοσάκη. Τα

«Αθηναϊκά Νέα» το 1929. Στο βιβλίο του «Δύο μόνο δάκρυα» ο Μίμης Ανδρουλάκης περιγράφει μια συζήτηση στην οποία ο Ηλίας Τσιριμώκος ελπίσεν στον φίλο και συντονιστή του Αρη Βελουκιώτη για ποιους λόγους πίεζε ο Δημήτρης Λαμπράκης τους πολιτικούς και τις ηγετικές προσωπικότητες του Κέντρου, μεταξύ των οποίων και τον Αλέξανδρο Σβάλο, να ενταχθούν στην Κυβέρνηση του Βουλού.

Οι δημοσιογράφοι του «Ελευθερον Βήμα» σε εποχές διωγμών εβρίσκαν εργασιακό καταφύγιο στα γραφεία του Οργανισμού στην Χρήστου Λαδά, από όπου ελάμβαναν τον μισθό τους για

να μπορούν να δουλεύουν αμισηί στο κομματικό έντυπο.

Ο Κώστας Νίκος, ιστορικός διευθυντής της εφημερίδας «Τα Νέα» στη χρυσή εποχή της, ήταν παράλληλα και στέλεχος του ΚΚΕ εν γνώσει του Λαμπράκη, μολοντά ο ίδιος δήλωνε αργότερα «κομμουνιστής χωρίς κόμμα». «Το Βήμα» και «Τα Νέα» τυπώνονταν για πολλά χρόνια στην Τυποεκδοτική του Περιού. Γνωστή είναι η σχέση του Χρήστου Λαμπράκη με τον Μίση Θεοδοριάδη, αλλά ίσως δεν είναι τόσο γνωστό ότι ο Λαμπράκης διέκασε και οργάνωσε το αρχείο του μεγάλου μουσικοσυνθέτη.

Δεν είναι τυχαίο ότι το ΚΚΕ ήταν το μοναδικό κόμμα που έστειλε την περασμένη Πέμπτη αναπροσώπεια με επικεφαλής τη Λιάνα Κανέλλη, σε ένδειξη συμπαράστασης στους εργαζόμενους του Δημοσιογραφικού Οργανισμού Λαμπράκη. «Το Βήμα» και «Τα Νέα» έπεται από τη νέα τους περιπέτεια δεν θα φέρουν το στίγμα του ΣΥΡΙΖΑ, αλλά την κληρονομιά του Ηλία Βενέζη, του Γιώργου Σεφέρη, του Δημήτρη Ψαθά, του Παύλου Παλαγιολόγου, του Λέοντος Καρίππιδου, την παράδοση της διατύπωσης ελεύθερης γνώμης, της προσπάθειας της δημοκρατίας και της διατήρησης ενός επιπέδου πολιτισμού.

Πολιτικά

Η κρίση του Τύπου και τα παιχνίδια της εξουσίας

Οι συνέπειες της οικονομικής ύφεσης, η τεχνολογική έκρηξη, ο ρόλος των τραπεζών και της πολιτικής

ΤΩΝ ΑΝΤΩΝΗ ΚΑΡΑΚΟΥΣΗ

Η παρούσα κρίση του Τύπου ούτε απλή είναι ούτε συνηθισμένη. Αναθέτως, είμαστε πολυπαραγοντική και βαθιά διαρθρωτική. Και βεβαίως δεν αφορά μόνο τα έντυπα και τις ηλεκτρονικές εκδόσεις του Δημοσιογραφικού Οργανισμού Λαμπράκη.

Εκτείνεται σε όλον τον κόσμο και αφορά σχεδόν όλες τις εκδοτικές επιχειρήσεις, μεγάλες και μικρές. Συνέπεια των τοπικών, αλλά και συνθήκες εξωτερικές και απολύτως εμπορευματοποιημένες.

Εν οργή την η κρίση, η με άλλη οικονομική κρίση που βασανίζει τη χώρα μας από το 2008 και εντεύθεν.

Η αποκάλυψη του συγκεκριμένου ελληνικού οικονομικού προβλήματος, όμως αυτός ο κύκλος της άμεσης κρατικής παρέμβασης, βύθισε την οικονομία στην ύφεση, με ταφερνόντας κύματα πίεσης σε όλους τους τομείς της οικονομικής δραστηριότητας.

Όσοι έχουν στοιχειώδως παρακολουθήσει τις ελληνικές οικονομικές εξελίξεις γνωρίζουν το βάρος που συσσωρεύσαν σε όλους τους κλάδους της οικονομίας δραστηριότητες, η κατάρρευση και η χρεοκοπία του σύγχρονου ελληνικού κράτους.

Από την επελθούσα, αλλά μηδέποτε επίσημα ομολογηθείσα χρεοκοπία του κράτους πηγάζουν τα δεινά της τρέχουσας περιόδου. Και είναι αυτή η απειλή της αδυναμίας του πολιτικού συστήματος να αναγνωρίσει τα σημάδια της επερχόμενης κρίσης και να λάβει εγκαίρως τα μέτρα αποτροπής του μοιραίου.

Το γεγονός δε ότι η κρίση διατηρείται επί τόσα έτη είναι αποτέλεσμα και πάλι της αβεληνότητας κομμάτων και κυβερνήσεων. Ηγεσίες και κόμματα απειδείχθησαν ποικίλως αδαίμονα και ελλειμματικοί οργανισμοί, χωρίς επεξεργασίες, χωρίς πρόνοιες, χωρίς εν τέλει να νιώθουν χειρισμό των κρίσιμων υποθέσεων της χώρας.

Το δυστύχημα είναι ότι η αδυναμία της πολιτικής παρέμβασης της χώρας της κρίσης και της παρακμής της χώρας, και τώρα αυτή ακριβώς η αβεληνότητα συνεχίζει να χαρακτηρίζει την ελληνική πολιτική.

Γι' αυτό και η Ελλάδα παραμένει μετέωρη, μεταξύ φθοράς και αφράδας, με μόνο εργαλείο επιβίωσης αυτή της ανθεκτικής «ενόπλιου επατείας».

Στα πολλά χρόνια της κρίσης λοιπόν δεν υπήρξε ανεπηρέαστος κλάδος της ελληνικής οικονομίας. Τα εισοδήματα εκάρφωσαν, η ζήτηση περιορίστηκε, τα νοικοκυριά άρχισαν να κάνουν αιματηρές οικονομίες και οι επιχειρήσεις επίσης. Πρώτες περιορίστηκαν οι λεγόμενες «ελαστικές δαπάνες». Όταν τίθεται θέμα επιβίωσης, τόσο τα νοικοκυριά όσο και οι επιχειρήσεις κόβουν τις θεωρούμενες περιττές ή τις ελαστικές δαπάνες, όπως επικρατεί να λέγονται στα οικονομικά. Έτσι λοιπόν οι δαπάνες για εφημερίδες, περιοδικά, βιβλία και αντιστοίχα πνευματικά αγαθά περιορίστηκαν δραστηρικά, όπως μαρτυρείται το μαζικό κλείσιμο εκδοτικών επιχειρήσεων και βιβλιοπωλείων στα χρόνια της κρίσης.

Οι επιχειρήσεις από την πλευρά τους, το πλήθος των μεγάλων και μικρών διαφημιζομένων, περιορίσαν εν ριπή οφθαλμού, κάτω από αυτές τις οικονομικές συνθήκες, τις δαπάνες προβολής και επικοινωνίας.

Αποτέλεσμα αυτών των συνθηκών ήταν να περιοριστούν δραματικά τα έσοδα των εκδοτικών επιχειρήσεων τόσο από τις πωλήσεις όσο και από τις διαφημίσεις. Η καμψη των εισπράξεων ήταν τέτοια που

βύθισε εκ των πραγμάτων την οικονομική θέση των μέσων ενημέρωσης.

Τα παραδοσιακά μέσα δυσκίνητα όπως ήταν, με βαριές οργανώσεις, τισμένες στις επιλογές των μεγάλων θριάμβων, δεν ήταν εύκολο να ανταποκριθούν στις νέες συνθήκες, χωρίς μαζικές απολύσεις ή χωρίς δραστητικό περιορισμό των εξόδων τους.

Η αλήθεια είναι ότι έγιναν τέτοιες απόπειρες ελέγχου των δαπανών, αλλά το βάθος της κρίσης, κυρίως η διάρκειά της, δημιουργούσε αλυσάνα και μεγαλύτερες απαιτήσεις, πράγμα που δεν μπορούσε να εξελιχθεί χωρίς εντάσεις, αιτιοδιαφορικές συγκρούσεις. Σε ορισμένες περιπτώσεις, είναι ακριβές ότι η συνειδητοποίηση της κρίσιμότητας των περιστάσεων άρνησε, τα μέτρα καθυστέρησαν και οι όποιες επιμέλειες ήταν περιορισμένες κλίμακας, μη δυνάμενες να σηκώσουν το βάρος της απαιτούμενης αναδιοργάνωσης και αναδιοργάνωσης.

Από ένα σημείο και πέρα το πρόβλημα έγινε δυσβάστακτο και δυσεπίλυτο. Εξελίσσοντας η κρίση και συνοδευόμενη από έλλειψη εργαζομένων και εξαφάνιση χρηματοδοτικών εργαλείων προκάλεσε στην κλίση λειψωτική αστοχία,

η οποία με τη σειρά της κατέστησε σχεδόν αδύνατη την έξοδο από την κρίση.

Η οικονομική κρίση συνέπρεσε βεβαίως με την τεχνολογική έκρηξη. Οι παραδοσιακές επιχειρήσεις του Τύπου λεηλατήθηκαν για δεύτερη φορά τις τελευταίες τρεις δεκαετίες. Στα τέλη της δεκαετίας του '80 ήταν η υπερνίκηση της τηλεόρασης που αφαιρέσε δυνάμεις και ανταγωνιστικό κοινό από τον παραδοσιακό Τύπο. Ο ανταγωνισμός της τηλεόρασης υπήρξε έντονος και καταδυναστευτικός των εφημερίδων.

Το Internet ωστόσο, η εισβολή επίσης των μέσων κοινωνικής δικτύωσης και βεβαίως του πλήθους των ενημερωτικών sites που τα τελευταία χρόνια πλημμύρισε την αγορά της πληροφορίας και της ενημέρωσης, στρέβλωσαν και απόλυτο βαθμό τον ανταγωνισμό και λεηλάτησαν στην κυριολεξία τα παραδοσιακά μέσα ενημέρωσης.

Νέο κύμα εκδόσεως, από αυτούς που φιλοδοξούν να κερδίσουν σπουδαία θέση στον κόσμο της νέας ψηφιακής εποχής, κόπηκε τελευταία σε ευτυχώς υπάρχουν, το in.gr, «Το Βήμα», ο «Βήματος» και «Τα Νέα» για να τα αναγράφουμε και να διεκδικούμε διαφήμιση από την αγορά. Μικρές μονάδες, χωρίς δημοσιογρά-

φους, με αμοιβές της πλάκας, χωρίς να πληρώνουν ασφαλιστικές εισφορές, απολαμβάνουν εισόδημα και κέρδη διατηρώντας μόνο θέσεις λίγων αντιγραφών. Η λεηλασία των παραδοσιακών εκδοτικών επιχειρήσεων εκδηλώθηκε και συνεχίζει να εκδηλώνεται με αμώ τρόπο, χωρίς κανείς να νοιάζεται και χωρίς κανείς βεβαίως να επηρεάζεται.

Αλλά δεν ήταν μόνο η οικονομική κρίση και η τεχνολογική αλλαγή που έθεσαν σε δοκιμασία τις εκδοτικές επιχειρήσεις. Σχεδόν ταυτόχρονα εξελίχθηκαν σημαντικές πολιτικές μετατοπίσεις, οι οποίες επιβάρυναν ακόμη περισσότερο τις συνθήκες για τις παραδοσιακές εκδοτικές επιχειρήσεις.

Με την έναρξη της κρίσης κυριάρχησαν ακραίες λαϊκιστικές δυνάμεις, οι οποίες ανέδειξαν την ασπιρινοειδή τους διά της πολεμικής εναντίον των εφημερίδων και των δημοσιογράφων. Το Mega, ο ΔΟΛ και τα πρόσωπα που τα συγκροτούσαν ανεδείχθησαν ως τα μέγιστα κακά του κόσμου τούτου.

Όλες οι αμαρτίες της σύγχρονης πολιτικής και οικονομικής ζωής φορτώθηκαν στα παραπάνω εκδοτικά σχήματα. Άλλωστε πολιτικοί των δρόμων, πρόσωπα ιδεολογικά και φορτισμένα από το βάρος της ήττας των νικών τους, έδρασαν κατά τρόπο εκδικητικό.

Εκάναν ό,τι περνούσε από το χέρι τους προκειμένου να σπύσουν μέσα σε δύο χρόνια την ιστορία προσφοράς στα γράμματα, στις τέχνες, στον πολιτισμό, στην οικονομία και στην πολιτική ενός αιώνα. Δρώντας συνδυασμένα και συντονισμένα προπαγανδίζουν χυδαία και προπαγασκύσαν με όλα τα μέσα κλίμα ρεβανσισμού και αποκαθάρσεως.

Εργαλειοποίησαν τη δικαιοσύνη και τις φορολογικές αρχές για να τους πιάσουν κατηγορίες και στη συνέχεια δίκες. Επί δύο χρόνια τα μέσα ενημέρωσης και ιδιαίτερα οι παραδοσιακοί δημοσιογραφικοί οργανισμοί υπάχθησαν σε καθημερινή βάση από υπουργούς, στελέχη και τον Προσωπικό του ίδιου. Δεν υπάρχει μέρα που να μην εκτοξευθεί κάποιου είδους κατηγορία.

Κακά τα ψέματα, το σχέδιο εξόντωσης των ελευθέρων και ανεξάρτητων μέσων ενημέρωσης βρίσκεται τοπο τον καιρό σε πλήρη εξέλιξη.

Με εντολή της κυβέρνησης άλλωστε, σύμφωνα με αξιόπιστες τραπεζικές πηγές, μπλοκαρίστηκε η μεθοδολογία του ΔΟΛ την προετοιμασμένη Παρασκευή, για να ανατραπεί την περασμένη Τετάρτη έπειτα από την κοινωνική κατακραυγή. Και δεν χωρεί καμία αμφιβολία ότι η κυβέρνηση πιέζει τις τράπεζες να οδηγήσουν τον ΔΟΛ με διαδικασίες εξπρές σε εκκαθάριση και τμήματική πώληση, κομμάτι-κομμάτι, των ιστορικών τίτλων. Γι' αυτό τον παραδόξον σε εκλεκτό της εκδόσεως η επιχειρηματία. Οφείλουν ωστόσο να γνωρίζουν άπαντες οι εμπλεκόμενοι, πολιτικοί και οι νεόκοποι σύμμαχοι τους τραπεζίτες, ότι οι εφημερίδες δεν είναι ηθιδοκαλλιέργειες.

Το βασικό κεφάλαιο των επιχειρήσεων Τύπου συγκροτείται από τα πρόσωπα, τις γνώσεις, τις εμπειρίες και την κουλτούρα που τα συνοδεύουν.

Και αυτό το ανθρώπινο κεφάλαιο δεν φυλακίζεται. Πολύ περισσότερο όταν συγκροτείται από πρόσωπα με πεποιθήσεις και αναλήψεις συγκεκριμένες.

Είναι προφανές ότι απεργμένες επιχειρηματικές λύσεις δεν θα έχουν καμία τύχη. Όπως δεν θα έχει καμία τύχη και η τμήματική πώληση των τίτλων.

Οι ελεύθεροι δημοσιογράφοι έχουν επιλογές. Το πνεύμα του ελεύθερου Βήματος δεν θα χαθεί, ούτε θα αιχμαλωτιστεί. Ας είναι βέβαιον όλοι γι' αυτό.

“Οι ελεύθεροι δημοσιογράφοι έχουν επιλογές. Το πνεύμα του ελεύθερου Βήματος δεν θα χαθεί, ούτε θα αιχμαλωτιστεί. Ας είναι βέβαιον όλοι γι' αυτό”